

Sand.

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13

1. Juli 1908.

57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 164.)

Før det tredje: Naar Guds Rige skal oprettes, skal det gives til den Højestes Hellige, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulle lyde Herren, hvilket ikke har fundet Sted endnu og ej heller kan finde Sted under Tingenes nuværende Tilstand.

Før det fjerde: Der er ikke mere Lighed mellem Kristenheden, som den nu er, med al dens Overtro, Fordærvelse, Splidagtighed, Kiv, Svaghed og Kraftløshed, og det „Guds Rige“, som Skriften omtaler, end der er mellem Lys og Mørke, og den vil ikke have mere Lighed med de tilkommende Ting, end et Øble har med Jorden, eller en Praas har med det klare Dagslys.

Før det femte: Guds Rige, som Daniel taler om, skal blive almindeligt herskende, hvilket Kristendommen aldrig har været og aldrig vil blive, som den nu er.

Før det sjette: Englens Vidnesbyrd til Maria er endnu ikke blevet opfyldt. Der siges, at „Herren skal give ham David, hans Faders Trone, og han skal være Konge over Jacobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige“, men han har endnu ikke siddet paa Davids Trone og gør det heller ikke nu; han har ikke været Konge over Jacobs Hus, ejheller er han det nu, thi de tolv Stammer ere endnu i Landsflygtighed: „Juda Hus er adspredt uden Konge“, og Jesu selv sagde, da man bad ham at skifte Arven: „Hvo haver sat mig

til Dommer over eder?" I Virkeligheden var han baade Dommer og Konge, men han havde endnu ikke sat sig paa Tronen.

Af alt det anførte er det klart, at det Rige, hvorom disse Teologer tale, ikke var og ikke kunde være det samme, som Daniel og Engelen, der kom til Maria, hentydede til; det var, som vi tidligere have anført, et virkelig Rige og ikke blot et aandeligt. Jeg vil endvidere bemærke her, at en vis Magt skulde føre Krig mod de Hellige og saa Overhaand over dem, indtil den Gamle af Dage kom, „og da,” og ikke før, „blev Dommen given til den Højestes Hellige“.

Vi ville nu vende tilbage fra vor Afsvigelse, og — efter at have anført, at Guds Rige er et virkelig Rige, at det vil blive stort, kraftigt, herligt og universalt, og at det vil udstrække sig fra Hav til Hav til Jordens yderste Grænser, at alle Riger ville blive det underdanne og alle Herredømmer lyde det — ville vi stride frem og undersøge, paa hvad Maade det vil blive oprejst.

Det lignes ved en lille Sten, „afshuggen af Bjerget uden Hænder“, og dog vil Himmelens Gud oprejse dette Rige. Idet Esaias taler om dette Riges Oprættelse i sit 11. Kapitel, hvortil jeg henviser mine Læsere, siger han: „Og der skal paa den samme Dag være en Rod af Isai, som skal staa som et Banner for Folkene; efter den skulle Hedningerne spørge, og hans Hvide skal være herlig, thi det skal ske paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Assyrien og af Egypten, og af Pathros og af Morland, og af Glam og af Sinear, og af Hamath og af Derne i Havet. Og han skal oploste et Banner for Hedningerne, og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Vejr.“

Af ovenstaende vil man kunne forstaa, at et Banner skal opresses for Nationerne; at Hedningerne skulle spørge efter det; at de ti Stammer skulle vende tilbage saaværelsom Jøderne til deres Land, at de adspredte af Juda og de fordrevne af Israel skulle vende tilbage. Et Banner er en Nations Fane, Flag eller Samlingstegn, det er noget, som altid respekteres af ethvert Riges Indvaanere. Det benyttes paa mange forskellige Maader og i forskellige Øjemed; undertiden benyttes det af en Kejser, Konge, Regent eller General for at betegne hans Nærværelse; undertiden af Skibe for at angive hvilken Nation de tilhøre; undertiden af Herresæder, Byer, Korporationer eller Selskaber, og altid af Armeer og Krigsflaader for at betegne, hvo de er. Om en Konge vilde udstede en Proklamation og ønskede at samle sine Underfaatter eller prøve deres Trofastab, saa kunde han sende en Fane eller et Banner, og alle, som sluttede sig derom, vilde blive ansete som hans trofaste Tilhængere. Men her oprejser Himmelens Gud et Banner; Verden er, som før bemærket, hans, det er hans Ret at eje den. Satan har

havt Herredømme en Tid, men Herren kommer nu for at fortrænge ham og tage sin retmæssige Ejendom i Besiddelse og for at bestyre sit eget Rige. For at udføre dette udsteder han en Forordning, forkynder en Proklamation, opløfter et Banner og indbryder alle at samle sig under det. De, som gøre dette, kunne anses som hans Tjenere, som hans Riges Indbaanere; men de, som ikke gøre det, som Oprørere mod ham og Rigets Love. Som Menneskelslægtens Fader, som Hyrsten, som Kongen opløfter han sit Banner og kalder Verdens Opmærksomhed dertil. Den eneste fornuftige Maade, hvorpaa Herren kan udføre dette, er at sætte sig i Forbindelse med Menneskene og gøre dem bekendte med hans Love. Vi tro ikke, at han vil komme med Himmelens Torden og forskrække Jordens Indbaanere; ikke heller at han vil sende Engle med flammande Sværd for at tvinge Menneskene til Lydighed. Dette vilde jo være at bruge fysisk Magt til Aandens Beherskelse; men da Mennesket er et frit, selvstændigt Væsen, har han andre Midler, hvorved han virker paa dets Aand, dets Forstand og dets Vilje, og ved det dydige, det rene, det helliges og Gudsfrigtgårdens Elsværdighed og Skønhed føengsler han dets Følelser, kontrollerer dets Ideer og tilskynder det til at vise Gud den Lydighed, som rettelig tilkommer ham, og ikke før disse Midler slaa fejl, vil han anvende andre.

Da Verden er ubidende om Gud og hans Love, som Følge af, at den ikke har haft noget Samkvem med ham i 1800 Aar, og at alle disse store og vigtige Begivenheder maa finde Sted, og da Herren siger, at han „ikke vil gøre noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne“, følger deraf, at der maa gives Aabenbaringer fra Gud, og som Følge deraf maa der nødvendigvis være Profeter, for hvem han kan aabenbare sig. Hvorledes aabenbaredes Gud sin Vilje og sine Hensigter for Enoch, Noah, Abraham, Moses, Profeterne, Jesus og hans Disciple og disse igen for Folket? Jo, Guds Sendebud bekendtgjorde hans Vilje, og Folket adlod eller forkastede den. Da de blev straffede med Oversvømmelse, Flod, Plager, Pestilentie, Udspredelse, Død o. s. v., var det som Følge af deres Ulydighed.

Som Gud handlede forдум, saaledes vil han ogsaa handle i de sidste Dage, fun med den Forstel, at han nu vil sætte sine Hensigter i Udsørelse; han vil oprette sit Rige; han vil beskytte de Retsærdige, til-intetgøre Satan og hans Gerninger, rense Jordens for Ugudelighed og iværksætte alle Tings Genoprettelse. Da ovennævnte Maade er den eneste fornuftige, er den øjensynlig ogsaa den eneste retsærdige og bibelske.

Nogle tale om, at Verden skal opbrændes, om Plager, Pestilentie, Hunger og Sværd og Ødelæggelse, som om alle disse Ting skalde ske lige med et; men det vilde ikke være retsærdigt af Herren at straffe Jordens Beboere uden at advare dem, thi dersom Menneskene ikke kende Gud, kan man aldeles ikke dadle dem, og dersom de ere ført bag Vyset

ved falske Systemer og falske Grundsætninger, kunne de ikke gøre derfor. Mange af dem gøre det saa godt, som de kunne, medens det, som vi før have anført, vilde være uretfærdigt, om Verden skulle forblive, som den nu er. Det vilde paa samme Tid være ligesaa uretfærdigt at straffe Jordens Indvaanere for Ting, de ere uvidende om, eller for Ting, hvorover de ingen Kontrol have. Førend Herren ødelagde den gamle Verdens Indbyggere, sendte han Enoch og Noah for at advare dem. Førend han ødelagde Sodoma og Gomorra, sendte han Lotn iblandt dem. Førend Israels Børn blev bortførte i Fangenskab til Babylon, blev de advarede derom af Profeterne, og førend Jerusalem blev ødelagt, havde dens Indbyggere hørt Frelsers og hans Disciples Vidnesbyrd desangaaende. Saaledes vil det ogsaa ske i de sidste Dage, og da det er Verden, Talen er om, er det Verden, som skal advares. Vi ville derfor begynde at undersøge, hvad Skriften siger om denne Genstand.

Johannes siger i sin Alabenbaring: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himmelnen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jordens, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som raabte med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelnen og Jordens, Havet og Vandenes Kilder. Og en anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon den store“ (Aab. 14, 6—8).

Her udgaar der altsaa et Lys fra Himmelnen; et himmelsk Sendebud besifikkes til at overbringe Saliggørelsens Budskab; det evige Evangelium skal atter forkyndes for Menneskenes Børn; „Proklamationen skal udgaa til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“. Ved Siden heraf skal et andet Vidnesbyrd lyde: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen“. Saaledes skulle alle saa tilstrækkelig Advarsel; og derefter kommer Babylons Fald, men ikke før. Af foranstaende er det klart, at det evige Evangelium skal gengives, ledsgaget af en Advarsel til Verden. Dersom nu det evige Evangelium bliver gengivet, maa der være de samme Grundsætninger, Love, Embedsmænd eller Forvaltere og Ordinancer. Dersom der forдум var Apostle, vil man saa dem igen; de samme Love og Ordinancer ville blive indførte saavel som den samme Metode for Medlemmernes Indlemmelse i Riget. Man vil ogsaa saa Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Hvis disse forдум døbte med Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse og Haandspaa-læggelse for den Hellig Aands Gave, ville de nu gøre ligesaa. Dersom den Hellig Aand forдум bragte forbiligagne Ting til de Helliges Erindring, ledte dem ind i al Sandhed og visste dem tilkommende Ting, vil den gøre det samme nu; thi det er det evige Evangelium. Hvis det forдум lod Menneskene drømme Drømme og se Syner, vil det atter gøre det; hvis en fik Tungemaalsgaven, en anden Helsbredelsessgaven, en tredie Kraft

til at gøre Mirakler, en fjerde Bisdomsgaven o. s. v., vil det samme finde Sted i de sidste Dage, thi det er det evige Evangelium, som skal gengives. Hvis det forдум gav Menneskene Kundskab om Gud og hans Hensigter og bragte Liv og Udsædighed for Dagen, vil det gøre det samme nu. Hvis det forдум adspredte Mørkets Skyer, afflørede Himmelnen, gav Menneskene Bisched og et Haab, som blomstrede med Udsædighed og evigt Liv, vil det gøre det samme igen. Hvis det lærte Mennesket at kende deres Skabelses Maal, deres Slægtsskabsforhold til Gud, deres Stilling paa Jordens og deres endelige Ophøjelse til Herlighed, vil det ogsaa gøre det nu, thi det er det evige Evangelium. I Korthed, det er Guds Vilje til Mennesket, Guds Regering blandt Menneskene og en Del af det Lys, den Herlighed og Intelligens, som er hos Gud og Englene, der er meddelt de dødelige, som have vist Lydighed mod hans Love og Ordinancer. Hvis Evangeliet forдум skulle forklyndes for alle Nationer, skal det samme ske nu, kun med den Forskel, at der tilføjes et Haab: „Frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen“.

Heraf kunne vi altsaa vente, at en Proklamation skal udgaa til alle Folk, at et Sendebud skal gaa ud til alle Nationer, og at de samme Principper, som en Gang eksisterede, atter skulle gengives i hele deres Fylde, Kraft, Herlighed og med alle deres Velsignelser.

Dette er den Maade, Kristen paaviser, og det er tillige den eneste retsfærdige og fornuftige Maade, hvorpaa tænkende Hornuftvæsener kunne behandles; det vilde være uretfærdigt at straffe Menneskene uden videre, uden først at have givet dem Lejlighed til at anvende deres Hornuft, Dømmekraft og Forstand. Men det evige Evangelium vil ikke alene blive gengivet og prediket i sin Fylde som forдум og gaa ud som et Sendebud til al Verden; der vil ikke alene blive et aandeligt Rige eller Organisation, men der vil tillige blive et virkelig Rige, en Nation eller Nationer, et Zion, hvortil Folk ville samle sig. Vi ville her ansøre en af Davids Profetier desangaaende: „Men du, o Herre, bliver evindeligen og din Thukommelse fra Slægt til Slægt. Du, du skal gøre dig rede og forbarme dig over Zion; thi det er Tid, at du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen; thi dine Ejendomme have Velbehagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Stov. Da skulle Hedennerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jordens din Ere. Maar Herren haver bygget Zion, skal han ses i sin Herlighed. Han har vendt sit Ansigt til de forladtes Bon og ikke forlagtet deres Bon. Dette skal skrives for den Slægt, som herefter kommer; og det Folk, som skal stabels, skal love Herren. Thi han saa ned fra sin Helligdoms Højhed, Herren saa fra Himmelnen til Jordens for at høre den bundnes Janmer, at løse Dødens Bon, at forkynde Herrens Navn i Zion, og hans Lov

og Pris i Jerusalemi, naar Folkene ere samlede til sammen og Rigerne til at tjene Herren". (Ps. 102, 13—23.).

Her finde vi for det første, at et virklig Zion skal opbygges; for det andet, at naar dette Zion er opbygget, vil Herren komme og skal da ses i sin Herlighed; og for det tredje, at det er noget, som angaar Jordens Nationer og hele Verden; thi der skulle Folkene samles til sammen og Rigerne for at tjene Herren. Her vil det maaske være passende at bemærke, at der vil blive to Indsamlingssteder eller Zion'er; det ene i Jerusalemi, det andet paa et andet Sted; det ene er et Sted, hvortil Jøderne skulle forsamles, og det andet er et Sted for en blandet Skare fra alle Nationer. Angaaende Israels Hus siger Jeremias:

„Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: Saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn ud af Egypti Land! men: Saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn fra Nordenland og fra alle Landene, hvor han havde fordrevet dem hen! og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre". (Jer. 16, 14—15.).

Ifølge dette Skriftsted, saavel som mange andre, vil Guds Kraft øjensynligt blive udfoldet paa en herlig Maade for Israels Hus ved deres Genindsættelse i deres gamle Besiddelser. Et andet Skriftsted siger: „Jerusalem skal forblive fremdeles paa sit Sted i Jerusalem". (Zach. 12, 6.).

Her vil jeg ansøre, at der var et Zion før i Jerusalem; men der tales ogsaa om et andet Zion i den hellige Skrift. Derfor skulle ifølge det Skriftsted, vi have anført af Davids Salmer, Folkene samles til sammen i Zion og Rigerne for at tjene Herren; og ikke alene Jøderne, men ogsaa Hedningerne skulle frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jordens hans Ere. Loven skal udgaa fra Zion og Herrens Ord af Jerusalem. Alter: „Den Herre Gud, som samler Israels fordrevne, siger: Jeg vil samle andre til mig foruden disse".

Af disse Skriftsteder, saavel som af mange andre, som vi kunde ansøre, er det tydeligt, at der er to Indsamlingssteder. Joel, for Eksempel, siger, idet han taler om Blagerne i de sidste Dage: „Paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være Raad til at undkomme". Han kunde aldrig med god Grund sige paa Zions Bjerg „og" i Jerusalem, hvis der ikke var to Steder. Det gamle Zion var i Jerusalem. Det vilde ikke være rigtigt at sige i London og i London, men man kunde sige i London og i Edinburgh, i New York og i Philadelphia o. s. v., og paa denne Maade kan man sige i Zion og i Jerusalem. Men Jøderne skulle samles i Jerusalem i Vanro, ifølge Zacharia Ord, og naar Messias viser sig iblandt dem, uden at de vide, at det er Jesus, ville de spørge: „Hvad er disse Bunder i dine Hænder?" Da skal han svare: „Det er de Bunder, med hvilke jeg er slagen i deres Hus, som elskede

mig". (Zach. 13, 6.). Paa den samme Dag skal der være en aaben Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere, og de ville slutte Bagt med Herren i Daaben. (Zach. 13, 1.). Men af Zions Børn vil Herren tage een af en Stad og to af en Slægt (Familje) og føre dem til Zion, og give dem Hyrder efter sit eget Hjerte, hvilke skulle føde dem med Kundskab og Forstand. (Jerem. 3, 14. 15.). Alt Folket der skal være retsfordigt.

Det er det sidste Zion, som vi for nærværende ønske at tale mere omstændeligt om, da det staar i Forbindelse med Guds Rige, og da vi netop nu søger efter at udfinde Maaden, hvorpaa Guds Rige skal blive grundfæstet, er det en Sag af stor Vigtighed for os.

Der tales om mange store Straffedomme i de sidste Dage, som Følge af Menneskenes Frasald fra Gud, og vi have allerede anført en Del af dem; men Evangeliet maa, som vi allerede have omtalt, blive forkyndt som en Advarsel for alle Nationer, og i Forbindelse med det skal en Proklamation lyde: „Frugter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen". (Lab. 14, 7.). Men Folket vil rimeligvis spørge: Hvad kunne vi gøre? Hvad Haab have vi?

Hvis der udbryder Krig, saa kunne vi hverken forhindre eller undgaa den. Dersom Plager udgaa over Jorden, hvad Garanti have vi saa for at blive befriede? Æ sige, at Æ ere komne som Barmhjertighedens Budbærere, og som Sendebud til Nationerne. Hvad skulle vi gøre? Lad Esaias svare. Han har berettet om Krig og angivet Midlet til Frelse. Dette skal være Svaret, som Sendebudene skulle give Nationerne: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det de elendige af hans Folk skulle søger Tilflugt i den". (Esaias 14, 32.). Ja, siger Joel, naar Herrens store og forsørdelige Dag kommer, skal der paa Zions Bjerg og i Jerusalem være Raad til at undkomme, saa som Herren haver sagt, og hos de øvrige, som Herren falder. (Joel 3, 4. 5.). Ja, siger Jeremias, han vil tage een af en Stad og to af en Slægt, og føre dem til Zion, og give dem Hyrder efter sit eget Hjerte, hvilke skulle føde dem med Kundskab og Forstand. (Jer. 3, 14. 15.). Proklamationen til Verden vil være Midlet, hvorved dette Zion vorder grundfæstet, da Skarer af Folk fra alle Nationer ville samle sig sammen som Følge deraf; thi der er mange i enhver Nation, som oprigtigt ønske at gøre Guds Wilje, naar de først lære den at kende; men da de saa længe ere blevne indsnærede i Præstebedrag og Vedrestyggeligheder, vide de ikke, hvilken Vej de skulle tage, og ere mistænksomme mod alt. Som det fouldum var, vil det ogsaa være i de sidste Dage. Jesus sagde: „Mine Haar høre min Røst, og de kende mig og følge mig; men en Fremmed følge de ikke, fordi de kende ikke de Fremmedes Røst." (Joh. 10, 5. 27.)

(Fortsættes.)

Onsdag den 1. Juli 1908.

„Spaulding-Historien“ og hvordan noget
 godt kommer af den.

Præs. John G. Quarrie af de østlige Staters Mission skriver fornødig til „Deseret News“ følgende: Mrs. Louie Elizabeth Brittain, en Datterdatter af Salomon Spaulding, blev i Forening med tre andre Individer døbt og konfirmeret (Haandspaalæggelse) til Medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 16. Maj d. A. i Boston, Mass. Hun havde hørt sine Forældre omtale den Historie, som hendes Bedstefader havde forsattet, og som er sat i Forbindelse med Mormons Bog; da en Ældste besøgte hendes Hus og omtalte Bogen, vakte hendes Nygerrighed end mere til at faa noget at vide om den og blive bekendt med den Religion, som var udsprunget derfra.

Bed grundig Læsning af Bogen og alvorlig Overvejelse af Evangeliets Principper, som de lærtes af Mormonmissionærerne, blev hun snart overbevist om Sandheden af begge med foran nævnte Resultater. Det er højest sandsynligt, at hendes Mand og Søn ville følge hendes Eksempel, da ogsaa de ere vel tilfredse med Lærdommiene.

Havde det ikke været for de unyttige Forsøg, der ere blevne gjorte for at modarbejde Paastanden om Mormons Bogs Fremkomst ved Abenbaring og Englebetjening, saa vilde den utrykte Spaulding-Roman forlængst været forglemt endog blandt Forfatterens egen Familie; men nu vakte netop denne Myte Mrs. Brittains Videlyst, saa at hun indbød den Ældste til sit Hjem, som netop bragte hende Evangeliets Budskab, der nu kan bringe Frelse og Salighed til denne værdige Familie.

Angaaende Spaulding-Romanen og dens ugrundede Anvendelse imod Egtheden af Mormons Bog kan Læseren finde en udførlig Redegørelse i Nr. 5 af denne Aargangs Stjerne.

I Forbindelse med Mrs. Brittains Antagelse af Mormonismen kan oplyses, at hun har delt Skæbne med Resten af os, som har annammet denne upopulære Lære; at fordums Venner og Velhyndere vende sig imod os og i utvetydige Ord og Handlinger lægge deres Mishag derover for Dagen, hvilket efterfølgende Brev i „The Elders Journal“ viser. Brevet er et Svar til et, som er skrevet af en fordums Veninde af Mrs. Brittains Moder, med indtrængende Anmodning om at søge at vinde sin Datter tilbage fra „den falske Lære“. Mrs. Brittains Brev lyder:

Kære Miss Belden.

Mama har vist mig et Brev fra dig, i hvilket du taler om mig og de Nyheder du har hørt angaaende mig.

Jo, min kære Miss Belden, det er Sandhed, at jeg tror, at Gud har tilkendegivet sin Vilje til Mennesker i disse Dage til Profeten Joseph Smith og andre. Du taler om at udslette mit Navn fra den Kirke, jeg har tilhørt de sidste 20 Aar. Du siger ogsaa, at jeg herefter ikke kan have noget Haab om evig Glæde; heller ikke kan jeg kalde mig selv en Kristen.

Maa jeg spørge, hvad udgør en Kristen? Hvad evig Glæde angaaer, da har du og jeg forskellig Anstuelse. Jeg tror, at Kristus kom, led og døde for at gøre alle salige. Du siger ogsaa, at jeg har „forsaget Gud og følger Mennesker“. Min kære Miss Belden, du vender det aldeles om, da jeg nu har forsaget Menneskeveje og er bestemt paa at følge Kristus. Jeg fatter tilfulde, at du tror, du har gjort, hvad du tror er ret, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg er taknemlig for, at du har paataget dig at gøre, hvad jeg var bestemt paa at gøre selv, nemlig at forlange mit Navn udslettet fra en Organisation, jeg ikke har Tro paa.

Den Kirke, af hvilken jeg saa længe har været et Medlem, skal altid nyde min Kærlighed og mine bedste Ønsker; men jeg beder, at mit Navn maa udslettes af Newington Congregational Kirkes Bøger, da jeg har forenet mig selv i Liv og Død med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Maa vor himmelske Fader, som fender alles Hjerter, lede og styre os paa Salighedens Vej og bringe os alle til den eneste sande Tro,
beder din Veninde

Louie E. Brittain.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Eldster ankom fra Utah den 17. Juni og ere beskikkede til at arbejde i esternøvnte Konferencer:

Ferdinand A. Petersen fra Rigby, Idaho, til Københavns Konference.

Joseph S. Nielsen fra Salt Lake City til Aalborg Konference.

Peter Rasmussen fra Salt Lake City til Aarhus Konference.

Oliver M. Munk fra Logan, Karl J. Knudsen fra Provo, Heber J. Hansen fra Benjamin til Trondhjems Konference.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen.

Forsyttelse. Ole E. Olsen fra Bergens Konference for at virke i Kristiania Konference.

Afløsning. Efter hæderligt udført Arbejde løjes følgende Eldster fra deres Missionsvirksomhed:

Lauritz P. Henriksen fra Trondhjem til Parker, Idaho.

Andrew L. Andersen fra København til Huntington, Utah.

Chr. O. Thomsen fra Aalborg til Hyrum, Utah.

Peter Borup fra Aalborg til Eureka, Utah.

Jos. E. Michelsen fra Aarhus til Draper, Utah.

Bi ønske disse vore Brødre en behagelig og lykkelig Hjemrejse over Hav og Land.

Præsident Youngs Fødselsdag.

Den 1. Juni hvert Åar fejrer de Hellige i Zion Brigham Youngs Fødselsdag, og denne mindeværdige Dag blev ogsaa i Åar højtidelig holdt paa en værdig og passende Maade. Hvert kommende Åar synes at forsøge Glansen omkring Navnet paa denne mærkelige Mand, som med Rette er bleven kaldt „de sidste Dages Moses“.

Brigham Young var en Mand, som var oprejst af den Almægtige for at lede hans Børn til det forsjættede Land, ligesaa vist som Moses var det i fordums Dage.

Gud gjorde et viist Valg, da han stillede ham som Hoved for Kirken, efter at Døden havde beroet den sin Grundlægger, Profeten Joseph Smith. Brigham Youngs guddommelige Kaldelse er tilfulde bleven konstateret ved det vidunderlige Arbejde, han har udført, og staar som et Vidne om, at Israels Gud lever og fremdeles er interesseret i sine Børns timelige og aandelige Befærds.

I en Redaktionsartikel i „Deseret News“ siges om ham: „Brigham Young var en stor Mand; hans sande Storhed traadte aldrig mere frem, end naar han mødtes af Modstandere, og aldrig naaede han en mere sublim Bærdighed, end naar Modgangens Storme rasede om ham. Ved saadanne Anledninger viste hans store Åland sig. Han var specielt begavet for den Mission, til hvilken han var bleven kaldet, og ved sin urokkelige Tro, Loyalitet og store Visdom blev han en Frelser paa Zions Bjerg i Ordets sande Betydning. I Løbet af den lange Tidspériode, i hvilken han virkede, blev hans Tro, Hengivenhed og Dømmeraft ofte sat paa Prøve og viste sig at være ægte, saa at han endog i de mørke Dage, som Kirken gennengik i 1836, da Apostasiens Åland var meget fremhæftende selv iblandt de Tolv, var den, som understøttede Profeten Joseph med sin hele Sjæl og Styrke, og det var uden Twivl ved hans resolute Opræden, at denne Åland blev overvunden. „Jeg stod op,“ siger Præs. Young, „og fortalte Folket i et klart og syndigt Sprog, at Joseph var en Profet, og at jeg vidste det, og at de kunde foragte og belyve ham saa meget, de vilde, men de kunde ikke derved tilintetgøre den Kaldelse, som Gud havde givet sin Ejener. De kunde kun ødelægge deres egen Autoritet og bryde den Traad, der bandt dem til Profeten og til Gud, og derved sænke sig selv ned i Helvede.“ Dette var Tider, da Jord og Helvede syntes sammenrottede imod Profeten og imod Kirken, og mange knæ ryftede; men dette var ikke Tilfældet med Brigham Young.

Der kom en næsten endnu mørkere Tid, da Profeten og Patriarken faldt for Morderhaand, og de Hellige blevne drevne fra deres Hjem i Nauvoo. De vidste godt, at Pøbelen førstede efter deres Blod og ønskede at uddrive dem, og de ilede med at forlade Civilisationens Enemitter og vende deres Fjed mod Bjergenes Dale, hvor de haabede at kunne faa Lov til at tjene deres Gud usorstyrret.

Aldrig før havde Kirkens Ledere lyft kraftigere ved Tro og uovervindelig Viljekraft end netop da. Det fordums Israel hængte Harpen tøvs i Pilens Grene og begroed deres Fangenskab, hver Gang de mindedes Zion, men det sidste Dages Israel paabegyndte en farefuld Rejsse mod det ukendte Vest med Sang og Dans og Pris til Gud. De vidste intet om Tiden, der vilde medgaa til at naa Malet eller Rejsens Ende; men de opmandedes ved den Tillid, som de havde til deres Ledere. Brigham Youngs sande Karakter viser sig tydelig paa denne historiske Rejsse. Hans faderlige Omsorg naaede saa meget som mulig til hver Familie i Israels Lejr. Ja, endog Dhrene nød deres Andel af hans Bekymring for deres Vel; ofte hændte det, at hans starpe Øje opdagede at Seletøjet trykkede Hestene for meget, og han vilde altid se til at det blev rettet. Rejsen fortsattes under Sang og Musik; det var en Udvandring, men det var ogsaa en Jubelfest. De Hellige frydede sig storlig over at være befriede for Pøbelen og over at faa Lejlighed til at nyde deres fulde Rettigheder under det amerikanske Flag.

Brigham Youngs Løbebane er en uafbrudt Kæde af store Handlinger gennem de prøvende Dage af Uddriveller og Frafalb. Grindren faste og dog lohale Stilling, han indtog i den stormfulde Periode i Utahs Historie, da Territoriet truedes med Krig, forarsaget ved falske Rygter udspredte af samvittighedslose Anti-Mormoner. Der er ingen Twivl om, at de Planer han lagde og de bestemte, frygtløse Underhandlinger, han førte med Fred-Kommisionen, afgjorde Spørgsmålet den Gang. Han takkede for den tilbudte Pardon, men fortalte dem, at han var sig ikke selv bevidst nogen Overtrædelse. Han vidste at Folket var lovlydige og havde altid været det. Han mindede ogsaa Kommisionen om, at Regeringen havde tilladt Pøbelbander, at plyndre og opbrænde de Helliges Hjem og drive dem fra Sted til Sted, uden saa meget, som at sende Tropper for at beskytte dem mod saadaune Voldshandlinger. Dersor protesterede han nu imod, igen at sende en væbnet Pøbel ind i Territoriet, og at om saa skete, og de Hellige forærmedes i mindste Maade, vilde de forsvarer sig selv, som de bedst kunde. Han fortalte endvidere Kommisionørerne, at Folket var rede til at forlade sine Hjem, lægge Byerne i Aske og forvandle den frugtbare Dal til en hylende Ørken, hellere end at overgive disse i Hænderne paa en Pøbelhob. „Dersom J ønsker Krig,“ sagde han, „saa kan J saa det; men ønsker J Fred, saa er det Fred, og vi vil være taknemmelige dersor.“

Dette var ikke Ord af Trods og Oprør, heller ikke forsøngelig Brouten; men det var Udtryk af Tro paa Gud og en uovervindelig Styrke fremavlet af Uskyldighed. Udsaldet var tilfredsstillende, og Kommissionen anbefalede Fred.

Brigham Young, lig enhver sand Sidste-Dages Hellig, var tro mod sit Land. Han forblev tro under Omstændigheder, hvor hans Bagvækkere i Dag, med deres lille Sjæl, vilde vendes til Forrædere og Oprørere, medens imod ham ikke den første Handling af Utroskab mod Fædrelandet kan paapeges. Under bevægede Tider kan han, lig andre offentlige Tællere, have givet Udtryk for Følelser, der i Dag, naar daværende Tilstande ikke kendes og tages i Betragtning, oversættes til at lyde opøriske; men lignende maa findes i alle store Mæneds Skrift og Tale. Naar Præs. Youngs Handlinger i Forening med deres, med hvem han havde at gøre, nøje drøftes, kan man intet andet finde end sand Patriotisme og Loyalitet. Disse brave Pionerers Hjerte var øgte som Staal.

Nedenfor gengive vi nogle Udtog af hans Taler, der vil give et godt Billede af hans sande Karakter. Om han kan det med Rette siges: „Om end han er død, lever han dog“ i sit Folks Grindring og varme Hjerte.

„Jeg appellerer til Mænd i denne Forsamling, der i aarevis have levet iblandt Verden som Dommere, Sheriffer, Handelsmænd, Haandværkere og Jordbrugere, om der nogen Tid var gjort et Angreb paa eders Karakter, førend I forenedes med de Sidste-Dages Hellige? Men hvor er nu eders Venner i Verden? De fordums Hellige blevne, og de Hellige i disse Dage vil vedblivende drives fra Sted til andet, deres Navn vil vorde til Haan og Spot og deres Karakter nedrakkes til det laveste. Det ser ud som om eders forrige Venner først nu have opdaget, at I altid var nogle elendige Uslinger, og at de aldrig havde megen Tillid til eder, men at de altid frygtede for, at I ikke være ærlige og oprigtige. Saaledes tale de nu; men saadant er der blevet sagt om Hellige i alle Tidsalder“.

„Lad aldrig noget gaa til Spilde. Vær forsynlig; spar enhver Ting, og faar I mere, end I kan tage Bare paa selv, saa bed eders Nabos at hjælpe til dermed. Guld er unyttigt uden den Værdi, som sættes derpaa. Det er bedre end Jern, Sandsten eller Kalksten, men ikke halvt saa godt som Jorden, hvori vi avler vor Hvede og Mais. Menneskenes Børn elsker Guldet, de ere begærlige derefter og ere villige til at ødelegge sig og de, der ere omkring dem, for at komme i Besiddelse deraf“.

„En Mand har ikke Ret til mere Ejendom end han kan anvende. Det er umulig for en Person at besidde saa mange Penge, at han er retsædiggjort i at salte dem ned, eller med andre Ord, at gemme dem.

hen i en Kiste, hvor de intet godt kan gøre hverken for ham selv eller andre. Dersom I have flere Øksne og andet Kvæg end I behøve, da overlad dem i en anden Mands Hænder og saa hans Arbejde i Bytte deraf. Om en Mand er Ejer af en Million Bushler Korn, er han derfor ikke rig nok til at lade Ejendomspigen feje et eneste Korn i Ilden. Det skulde spises af nogen. Jeg har aldrig haft nok Mel, ikke engang i mine bedste Belmagtsdage, til at tillade mine Børn at kaste bort et Stykke Brød, nej, jeg vilde hellere give det til min bitreste Fjende, end at se det kastet paa Ilden. Penge er ikke virkelig Kapital; de bære Navnet, det er det Hele. Den sande Kapital er Arbejde, og den hører Arbejdsklassen til. Den alene ejer den. Det er Arbejderens Ben, Sener, Nerver og Muskler, der undertvinger sig Jordens; det er hans Kraft, der jævne Bjerge og opfylde Dale, bygger Byer og Templer og brolægger Bejene. I Korthed, hvad er det, der yder Ly og Bekvemmelighed til det civiliserede Menneske, som ikke frembringes ved haus Arms Styrke, der byder Elementerne at bøje sig for hans Vilje?"

„Dersom en Eldste, naar vi paa Sabbaten samles for at dyrke Gud, skulde føle sig tilskyndet til at leve et Foredrag angaaende en elleranden Gren af Videnskaben, er det udenfor vor Religions Gebet? Jeg tror det ikke. Dersom nogen af Eldsterne føler sig paavirket til at undervise Forældre og Børn om Anvendelsen af det engelske Sprog, da er det min Religion og en Del af min Tro. Dersom en Eldste leverer et Foredrag angaaende Kemi, Astronomi eller Geologi, da indbefattes disse Videnskaber i min Religion. Det gør intet til Sagen hvad Subjektet er, dersom det tjener til at forbedre mit Sind, ophøje Følelserne og udvide vor Sjæl. Sandheden i al Videnskab og Kunst danner en Del af vor Religion. Tro er ikke mere nogen Del deraf, end ethvert andet Princip i Filosofi. Om jeg i Dag taler om Agerbrug, vilde jeg da tale om en Ting, der vilde komme udenfor vor Religions Grænser? Agerbrug er en Del af den saavel som enhver anden Sandhed, det, som sand Religion ikke indbefatter, vil være vel for os at forlæste nu og for evigt".

„Ligesaa snart som vi ere i Stand til at overgive os selv fuldstændig til Retsfærdighed, at anvende alle Evner og Kræfter i vor Sjæl (som er Legeme og Aand, og i disse er det, at Retsfærdighed bor). Maar vi ere opslagt i hans Vilje, som har kaldet os; naar vi nyde vor himmelske Faders Raades Smil og hans Aand med alle de Belsignelser, vi ere i Stand til at modtage og anvende, da ere vi i Zion, thi det er Zion. Dersom ethvert Hjerte vilde gøre det, som er ret, da skulle vi have Zion her. Jeg lever og vandrer i Zion hver Dag, og det samme gør Tusinder af andre i denne Kirke; de bringe Zion med sig, og det tiltager, vokser og spredes fremdeles. Antag, at det spredes fra Hjerte til

Hjerte, fra en Nabo til en anden, fra By til By, fra en Nation til en anden, hvorlønge vilde det være, inden hele Jorden vilde blive renset og Klinten skilt fra Hveden?"

"Hvor mange der ere, som kommer til mig for at søge Fejl og indlægge Klage mod deres Brødre for en eller anden ubetydelig Ting, medens jeg i et Øjeblik kan se, at ingen tiltænkt Skade er blevet gjort dem. Saadanne har ingen Medhylk med sine Brødre, men efter først at have afgivet sin egen Dom, forlanger de, at Forbryderen skal straffes; og hvorfor? Kun fordi at vedkommende ikke fuldstændig naar op til deres Maalesnuor for Ret og Uret. Dette er sikkertlig Højden af Uforstandighed. Jeg finder, at jeg har mere end nok i at tage Vare paa mig selv. Det er alt, jeg kan gøre, at handle ret og holde mig selv ret; men dersom vi alle følte saa, vilde der ikke blive megen Besværlighed; thi fra hver Mands Læber vilde høres et: „maa Gud velsigne dig!" Jeg føler lykkelig, som jeg altid fortæller eder: Lys søger Lys og Sandhed glæder sig ved Sandhed."

Manden med det ene Talent.

Parablen om Talenterne indeholder en alvorlig Advarsel saavel som en god Trøst. Gud holder enhver ansvarlig for alt, han har betroet ham; men saa belønner han ogsaa langt over vore dristigste Forventninger. Naar Manden i Parablen beredte sig for sin Udenlandsrejse, omdelte han ikke sine Ejendele hensynsløst mellem sine Ejener, men twertimod efter en dyb Overvejelse. Han gav „hver efter hans Evne“. Til en gav han fem Talenter; ikke for at foretrække ham; men fordi han havde Forstand til at anvende dem fordelagtig. Den Ejener, som fik det ene Talent, havde ikke Evne til at bruge større Ting, men det ene Talent kunde han bruge. Hans Fejl bestod i, at han ikke løbslog med det, der var blevet ham betroet, men trøstede sig med den Tanke, at hans Herre vilde være fornøjet, om han fik den originale Sum tilbage uden Renter.

Loven angaaende menneskelig Ansvarlighed er universal. Saaledes som jeg er i Dag, er det Resultatet af den Maade, hvorpaa jeg har anvendt min Tid, hvadenten dette nu er til min egen Fordel eller omvendt; hvadenten jeg har overvundet Fristelser eller givet efter for dem, hvadenten jeg har tilladt min lavere Natur at kontrollere mine Tanker og Handlinger eller gøre dem min højere og noblere Natur underdanige. Af dette afhænger min Karakter i Dag. Enten jeg er villig eller ikke, saa bliver jeg skyldig at afgætte et strengt Regnskab deraf. Den Elev, som i Skolen forsømmer Multiplikationstabellen, indtil han naar Klassen for højere Matematik, mærker til sin Sorg, at den højere Matematik er

umulig indtil han erhverver sig et noje Kendskab om det, som han havde forsømt og ansaa for mindre vigtigt. Han bliver temmelig udygtig til at bruge de fem Talenter, fordi han begravede, og ikke anvendte det ene Talent.

Den samme Regel er anvendelig i den aandelige Verden. Gud giver Gaver og Belsignelser til sine Børn i Forhold til deres Evner og Vilighed til at anvende dem. „Belsignelser anvendte mener Belsignelser forøgede“. Lejligheden hvorf man tager Fordel mener større Lejligheder og flere Fordele. Herren forventede ikke store Renten fra Tjeneren med det ene Talent, dog lidt forventede han; men Tjeneren med det ene Talent vilde have haaret ligesaa megen Ros for Anvendelsen af det, som Tjeneren med de to, og ham med de fem, dersom han havde købslaet, som de to andre gjorde.

Nedop her kommer Trøsten: Af To- og Fem Talent-Tjenere er der sammenlignelsesvis ikke mange; den største Del af os ere Et Talent-Tjenere. Alt der forlanges af os er, at vi gøre Brug af de Gaver og Evner, Gud har givet os, saa godt vi formaa. Maar da den store Regnskabstime kommer, skal vi maaesse have lidt at tilbyde Herren: Et Bæger holdt Vand til en af „disse mine mindste Smaa“, et venligt Ord udtalt og Sympathi udvist til den, der behøvede det, en hjælpende Haand udstrakt til den, som behøvede Hjælp, dersom disse Ting var alt, vi vare i Stand til at gøre, da vil Frelseren være ligesaa tilfreds med os, som han vil være med de, som have udført mere fordi de kunde gøre mere. De ville alle høre og modtage den samme Velkomsthilse: „Vel gjort gode og trofaste Tjener, gaf ind til din Herres Glæde.“

J. D. Davis i Mill. Star.

Menneskets Lod.

I den underfulde Tryllevrinnel
Mellem Universets Syd og Nord
Bandrer, over Jord og under Himmel,
Mennesket, en Gudehøn af Jord.

Armod er hans Lod, fordi han ejer
I sin Sjæl en Glans af Verdens-Alt,
Og imens han Kloders Vægt afvejer,
Føler at ethvert hans Skridt er talt.

Som han stiger, maa hans Stolthed vige,
Som han stuer, Taagerne han ser,
Og imens han vinder Kundstabs Rige,
Frygter han sit Selv at tage der.

Af, han føler paa sit Syn, sin Higen
Paa de dunkle, sære Anelser,
At den Plads han sik paa Skabningsstigen,
Alt for høj og alt for lav ham er.

O, da svulmer Taaren i hans Øje
Og vil slukke Modets sidste Glød;
Men en Straale glimter fra det Høje
Af en bedre Verdens Morgenrød.

Haabet ned paa Troens Vinge daler,
Peger højt mod Himlen op fra Jord
Og til Kundskabs bange Forsker taler
Trøstens høje, understærke Ord:

En Gang skal din Higens Fængsel sprænges,
Alabnes Kundskabs lyse Helligdom;
Det, hvorefter nu din Auen længes,
Skal din Videns kraftig grieve om.

Du blev skabt til evig fort at stige; —
Fra det Trin du har ved Gravens Rand,
Skal du frem mod det uendelige
Vandre ud i Evighedens Land.

Mauritz Kristoffer Hansen.

Dødsfald. Ingebrekt Paulsen døde pludselig den 8. Maj d. A. i sit Hjem i Ephraim, Utah. Han var født i Nærheden af Trondhjem, Norge, den 17. August 1838 og blev i Trondhjem, i Forening med sin Hustru, indlemmet i Kirken ved Daab af Eldste D. J. Andersen i September 1868. Afdøde har siden 1878 boet i Ephraim, Utah, hvor han ved sit stille, men flittige Liv har gjort sig nyttig i det Godes Tjeneste og vundet den Agtelse og Kærlighed, der viste sig fra de mange, som overværedes Begravelsen fra Byens Tabernakel.

— Søster Rosa Hansen, født 27. August 1886 i København, døde af Tyfusfeber i Salt Lake City den 9. Maj d. A. Begravelsen foregik fra 18. Wards Kapel under stor Deltagelse af Baarørende samt Venner og Bekendte, der alle dybt beklage den uventede og tidlige Bortgang af denne kære og noble Sjæl, hvis Mission altid var at bringe Solskin og Glæde til enhver, med hvem hun kom i Berøring.

Inndhold:

Guds Regering.....	193	Afløsning	201
Redaktionelt:			
„Spaulding-Historien“.....	200	Præsident Youngs Fødselsdag	202
Utomft og Bestikkelse.....	201	Manden med det ene Talent	206
Forslyttelse	201	Menneskets Lod	207
		Dødsfald	208